

ΣΑΜΑΡΙΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ — ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ — ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ

Ίδιοκτησία: ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΣΑΜΑΡΙΝΑΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ «Ο ΣΜΟΛΙΚΑΣ»

Περίοδος Α': Άριθ. φύλλου 1-18, 1965-1966 (Έφημερίς «ΣΑΜΑΡΙΝΑ»)

Περίοδος Β' — Έτος 5ον — Άριθ. φύλλου 49

Προσωρινά Γραφεία: Ίωάννου Γενναδίου 6 — Τ. 140

Άντι μνημοσύνου

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΒΛΑΧΩΝ ΣΤΗ ΦΥΛΟΥΡΓΙΑ ΤΟ 1854

Έπι τη συμπληρώσει 120ετίας

Υπό του κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΒΕΛΚΟΥ, Διδασκάλου

Η έφημερίς «Ωραία Σαμαρίνα» θεωρεί μεγάλην έπιτυχίαν της δημοσιεύουσα σήμερα — έπί τη 120στή έπετείω (Μάιος 1854 — Μάιος 1974) — περιληπτικόν χρονικόν της Έπαναστάσεως του 1854, ή όποία έλαβε χώραν εις την τοποθεσίαν Φυλλουργιά Γρεβενών και έμεινε εις την ιστορίαν με τον τίτλον «Η σφαγή των Βλάχων στη Φυλλουργιά», όπως αναφέρεται από όλους εκείνους που ήσυχολήθησαν με την περιγραφήν των δραματικών γεγονότων της Μάχης της Φυλλουργιάς.

Τό περιληπτικόν τούτο χρονικόν οφείλεται εις τον δ.δ.σκαλον κ. Γρηγόριον Βέλκον, από την Έλασσόνα, ό όποιος με θαυμαστόν ζήλον έπεδόθη εις την έρευναν και συγκέντρωσιν πληροφοριών σχετικώς με την «Μάχην της Φυλλουργιάς». Πλήν τούτων, ό κ. Βέλκος, μās αίφνηδίασε με τον τρόπον των ένεργειών του άπειθυνόμενος εις υπερήλικας Βλάχους της Πίνδου, ό όποιοι, με τās εκ παραδόσεως άφηγήσεις προς αυτόν, συνετέλεσαν εις την διάσωσιν ιστορικών στοιχείων πατριωτισμού, ήρωϊσμού, θυσιών και δόξης των προγόνων μας. Η περίπτωσις ού κ. Βέλκου είναι μοναδική εις τό είδος της, διότι δεν εύρέθη ούδεις από τās Βλαχοχώρια νά ενδιαφερθή και νά ένεργήσῃ καθ' όν τρόπον ένήργησεν ούτος, έρωτών τους γεροντοτέρους έξ αυτών, συγκεντρώσας ούτω πολύτιμον ιστορικόν υλικόν.

Η έφημερίς μας συμφωνεί άπολύτως με τās προτάσεις του κ. Βέλκου, ώστε οι ήρωες της Φυλλουργιάς νά τιμηθούν με ένα άξιόλογον Μνημείον ή Ήρώων εις τον τόπον των μαχών, όπου έπασαν μαχόμενοι οι βλάχοι της Πίνδου με τό σύνθημα ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΘΑΝΑΤΟΣ.

Φρόνιμον και σκόπιμον και έθνικόν συμφέρον θα ήτο, οι κοινοτικοί Άρχοντες από τās βλαχοχώρια της Πίνδου, ν' αναλάβουν σχετικήν πρωτοβουλίαν διά την πραγματοποιήσιν του έν λόγω Μνημείου, που θα ένθυμιζή εις τās έπερχόμενας γενεάς τόλημν και ήρωϊσμούς των άγωνισθέντων και θυσιασθέντων διά την έθνικήν ύπόθεσιν της Μητρος Έλλάδος.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τό συγκεντρωθέν ιστορικόν υλικόν της Μάχης της Φυλλουργιάς από τον Διδάσκαλον κ. Γρηγ. Βέλκον:

Στους ήρωϊκούς πεσόντας Σαμαριναίους στη Μάχη της Φυλλουργιάς

Ήρωϊκων νεκρών άγγέλων σμήνος
μέσ' στο στερώνμα περνά
της λευτεριάς τό φώς και δόξας
όλόλαμπρο λαμποφωτά.
Στή γή του μαρτυρίου τους γυρνούν.
Τά κόκκαλα, οι τάφοι τους, ή γή ματωδαμένη,
τό όλοκαύτωμά τους κεί στη Φυλλουργιά
τό θαλερό της λευτεριάς τό δέντρο τίποτ' άλλο...

Σ.Σ.: Κάποιος άγνωστος στέλνει τό έπίγραμμα τούτο σαν φόρο τιμής σ' αυτούς τους ήρωϊκούς νεκρούς της Φυλλουργιάς, που με τό σύνθημα «Λευτεριά ή Θάνατος» προτίμησαν την ιεροτέραν θυσίαν και την ύψηλοτέραν προσφοράν εις την δόξαν, την διά του θανάτου Έλευθερίαν.

Αυτούς όραματίζεται, ό έπιγράψας, νά τριγυρνούν στον τόπο του μαρτυρίου τους έπί 120 χρόνια, που φέρει άδρά σημάδια μόνο του όλοκαυτώματός των, χωρίς τίποτ' άλλο που ώφειλε νά έχει προσθέσει τό ανθρώπινο χρέος.

Μνημόσυνο των ήρώων της Φυλλουργιάς

Τού θυλοτραγουδιστή κ. ΑΧΙΛΛΕΑ ΓΚΡΙΖΙΩΤΗ

Άγωνα πιάσαν άνισο στη Φυλλουργιά οι Βλάχοι
μιλιούνια ήταν ή τουρκία κι όμως σταθήκαν βράχοι.
Βροντήσαν τό «Μολών λαβέ» όλοι άποφασισμένοι
τί κι αν βρεθήκαν μοναχοί και πολιορκημένοι.
«Έλευθερία ή θάνατος» ήταν τό σύνθημά των
υπέρ βωμών και έστιών ήταν τό τόλημμά των.
Τρανή φωνή άκούστηκε στα κοντοκλάδια πέρα
σαν σίφουνας έπέρασε και προσαγής φοβέρα:
«Τούρκοι πετάτε τās σπαθιά, Κουδριο παραδοθήτε
τόν Σουλεμάν σας σκλάβωσαν έλάτε νά τον βρήτε».
«Δέν είμ' ό δρόκος των βουνών Γιάννη με λένε τάχα
μέσ τη Γραικιά γεννήθηκα από μαννούλα βλάχα

που χτές τη νεκροφίλησα, την βρήκα σκοτωμένη
με τό παιδί στην άγκαλιά, νεκρή, νά τό θυζαίνε.

Η σφαγή στη Φυλλουργιά τό 1854

Τού θυλοτραγουδιστή κ. ΑΧΙΛΛΕΑ ΓΚΡΙΖΙΩΤΗ

Ήτανε Μάης όμορφος κι ό κοκκος τραγουδούσε
για τό μοιραίο σηκωμό τους θλάχους προσκαλούσε.
Δρόμιασαν τās κοπάδια τους γοργά - γοργά με βία
νυχτα περνούν τās σύνορα για τη Μακεδονία.
Στά Χάσια είχαν σύνθημα, εκεί ανταμωθήκαν
εκεί τον όρκο δώσανε κι άδελφοφιληθήκαν.
Τό μπαϊράκι σήκωσαν σ' ένα ψηλό κοντάρι
τη Λευτεριά γυρέψανε άπ' του Χριστού τη χάρι.

Οι σύμμαχοι χωρίς ντροπή κάνανε προδοσία
για νά χαθή ένας λαός με αίματοχυσία.
Δέν φάνηκαν άπ' τό Μωριά νά φτάνουν τās πρωτάτα
ούτε κι από τη Ρούμελη νάρθουν καπετάνια,
ούτε του Βόλου ή κλεφτιά, ούτε οι Άγραφιώτες
αγγλόφιλοι δεν άφησαν νά έρθουν και Σουλιώτες.
Ούτε κι ό Ζιάκας διάστηκε για νά ριχτή στη μάχη
μείνανε άβοήθητοι κι άπ' τό Θεό μονάχοι.

Παράδειγμα ήρωισμού κι άυταπαρνησίας
στη «Φυλλουργιά» μένει βουδó υπέρ έθνεγερσίας
τρανύτερ' άπ' τό Ζάλλογγο και της Γραβιάς τό χάνι
από τη μάχη των Ψαρών κι από τη Δοιράνη.
Σκληρά άγνόησε γι αυτούς νά γράψῃ ή Ιστορία
και λόγιοι δεν πιάσανε νά γράψουνε βιβλία.
Μονάχα ή παράδοσι εκείνους διαλαλάει
κι από γενιά σε γενιά ό θυλός τραγουδάει.

Τότε που οι Τούρκοι μάχονταν στη μακρινή Κριμαία
στους Μακεδόνες φούντωσε Έλευτεριάς ιδέα.
Οι σύμμαχοι τους πείσανε πως θάταν στο πλευρό τους
μήνυμα στέλ' κι ό Όθωνας πως ήρθε ό καιρός τους
νά ζώσουν όλοι τās σπαθιά, ή άγια ώρα φτάνει
τό Έθνος μας ν' άναστηθή ό Τούρκος νά πεθάνει.

Έδω τό λέν στη «Φυλλουργιά» για λίγο νά σταθούμε
φόρο τιμής νά δώσουμε και νά προσευχηθούμε
γι αυτούς π' ώραματίστηκαν της Λευτεριάς ιδέα
σημάναν έγερτήριο κι ύψώσανε Σημεία
και στο θυμό της Λευτεριάς δώσανε τη ζωή τους
του Ρήγα είχαν τό σκοπό ύμνο και προσευχή τους.

Η σφαγή των Βλάχων

Όποιος βρεθή και ζήση με βλάχους
της περιοχής Γρεβενών θα άκούσῃ πολύ συχνά τη φράσι:

«Τρανό κακό σαν τό Φυλλουργιάς» ή «Τρανή καταστροφή όπως σ' Φυλλουργιά».

Τη φράσι αυτή τη χρησιμοποιούν, κυρίως οι γεροντότεροι, κάθε φορά που θέλουν νά εκφράσουν τό μέγεθος μιας άσυνήιστα μεγάλης ζημιάς ή ένός υπερβολικά δυσάρεστου γεγονότος. Έπίσης τη φράσι αυτή τη συνοδεύουν με θαύτατο άναστεναγμό και σκυθρωπισμό του προσώπου, πράγμα που δείχνει καθαρά ότι υποφέρουν την ώρα εκείνη, διότι έρχονται στο νοῦ τους φρικτές και φοβερές άναμνήσεις.

Τό παραπάνω γεγονός κίνησε την περιέργειά μου και ζήτησα νά μάθω αν και τι κακό έγινε στη Φυλλουργιά.

Μεταξύ των άλλων παραστατικώτατα και όλοζώντανα διηγούνται τās γεγονότα οι:

Δημοσθένης Χατζημήκος, Σαμαριναίος, που είναι άπ' τη γενιά του Χατζημάτη, άρχηγού του κινήματος των βλάχων στη «Φυλλουργιά». Ό παππούς του πολέμησε εκεί και ό πατέρας του είδε με τās μάτια του τη σφαγή.

Μανώλης Στυμωνιάρης, Σαμαρι-

ναίος, κираτζίς τό έπάγγελμα.

Τούσιος (Δημήτριος) Δασκάλου, από τη Σμύρνη.

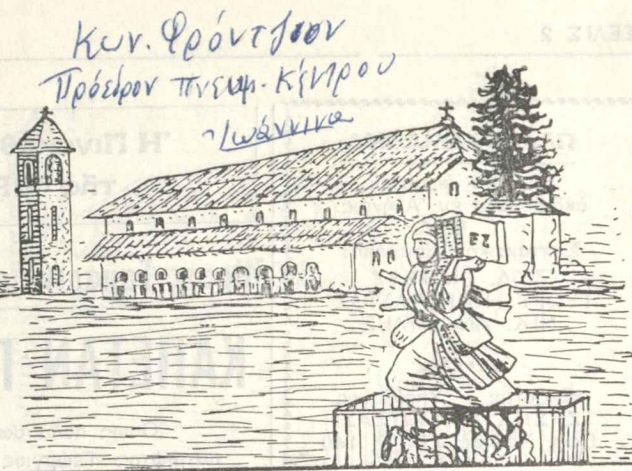
Μπασιόκης, Δημήτριος, από τη Σμύρνη. Αυτός σ' όλη τη διήγησί του, που είναι σχεδόν όμοια με των προηγούμενων, προσθέτει και την έξης άνατριχιαστική λεπτομέρεια: Ό πατέρας του ήταν νήπιος και οι δικόι του μέσα στην κομοχαλασιά και την κόλασι της Φυλλουργιάς, τον άφησαν τρεις φορές και ή γιαγιά του γύριζε πάντα και τον έπαιρνε με κίνδυνο της ζωής της και σ' όλη τη διαδρομή, που κράτησε αρκετές μέρες, τον κουβαλούσε στην πλάτη έχοντας στην άγκαλιά της τό εικόνισμα της Παναγίας.

Ό Μήτρος Μπασιόκης, από τη Σαμαρίνα, κάτοικος Έλίας - Γόννων Λαρίσης.

Ό Τασικός Κόκρας, Σαμαριναίος, ό Ήλιος Βακαράης, Μπλασιώτης κ.ά.

Μεγάλη δοθείσα και πολλά στοιχεία μās πρόσφερε ό θυλοτραγουδιστής της Σαμαρίνας Άχιλλέας Γκριζιώτης, ό όποιος έθεσε στη διάθεσί μας τό προσωπικό του άρχειό που είναι αρκετά πλούσιο και ενδιαφέρον.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εις την 3ην σελ.

ΠΙΝΔΟΣ

Της Σοφίας Άναστασιάδου

Ξεγράψτε τις βιβλιοθήκες. Δεν έχουν νά σας προσφέρουν τίποτα — αν ίσως κάποια μέρα οās τραθήξει ή Πίνδος και ή Ιστορία της. Όστόσο αν έπιμένετε και καλά νά βρήτε όπωσδήποτε μιάν «Ιστορία της Πίνδου», τότε πηγαίνετε, τριγυρίζοντας στην τύχη, νά τη μαζέψετε μόνος σας σελίδα προς σελίδα από τις ράκες, τις λογγές και τις πλαγιές της — έτοιμοι σαν ένα μάτσο από κυκλάμινα ή άγριομενεζέδες.

Κάποια «ένθυμοι» σε κανένα «όρχαιο» βιβλίο, τίποτα έπιγραφές σε καμμία έκκλησία, που και που μιάν χρονολογημένη εικόνα — μὴν περιμένετε άλλες γραπτές μαρτυρίες. Μά καθώς τραβάτε ρωτήστε νά σας πούν ποιά Ιστορία νάχη ή θρυσούλα που νανούρισε την άποκαύνωσί σας, — τό καντερήμι που ζύπνησαν τās θήματά μας — ό έρειπωμένος συνοικισμός που οās έφερε μιάν εύκολη μελαγχολική φιλοσοφία — τό γεφύρι που μās κρέμασε πάνω από λαγκαδιές μαγεμένες — ή σπηλιά που οās μύπησε στην ήδονή του ίλιγγου — τό παρατημένο μετόχι που ανέβασε στα ξαφνιασμένα χείλη σας λησμονημένες προσευχές... Άπ' τον άγνυγιάτη σας, άπ' τον τσομπάνη που θα σας προσφέρει γάλα στη στρούγγα του, άπ' τον ζωμάχο που θα σας χαιρετίση δύσπιστος για τό πέρασμά σας — ζητήστε νά σας έξηγήσουν, με τό δικό τους μυαλό τό τοπωνύμιο. Πηγαίνετε στα πανηγύρια και ακούψτε πάνω άπ' τās έθιμα. Παραμονέψτε συλλαβή τη συλλαβή τι λένε αυτά τās άτέλειωτα τραγούδια. Καθίστε στα πεζούλια της έκκλησίας και στα καφεενδάκια της άγοράς, νά άποασετε τις άναμνήσεις των «γεροντοτέρων» — και τό βράδυ, δίπλα στο τζάκι που οās φιλοξενεί, γι' άπόψε μόνο, άπλώστε τās χέρια σας στη φωτιά κι' άποζητήστε νά σας κοιμήσουν πάλι με παραμύθια...

Όλόγυρά σας σιγά - σιγά άδραστοί κόσμοι θα πάρουν νά σαλεύουν, — θα αισθανθήτε την Ιστορία — για τον έαυτό σας μόνο.

Η Πίνδος άγνοεί την αρχαιότητα και τό Βυζάντιο. Η «Ιστορία» της, ή καλύτερα μιάν σειρά από σκόρπια και χωρίς σύνδεσμο γεγονότα, γεμάτα άναχρονισμούς και με πολύ άκαθόριστες σχέσεις άναμεταξύ τους, ξεκινά άπό τās χρόνια της Τουρκοκρατίας, άποκορφώνονται με τον Άλφ και την Έπανάστασι και φτάνουν σχεδόν ίσαμε τις μέρες μας για νά σβήσουν με την καταπολέμηση και την έξασάνισι της ληστείας. Άνάμεσ' άπ' τό χάος της χρονικής αντίληψης ξεπροβάλλουν δύο σταθερά σημεία: οι δυνατόι μορφές του Άλφ πασα και του Κοσμά του Αιτωλού. Διαταρουνται όλοζώντανα σ' όλη την έκτασι και σε κάθε γωνία της Πίνδου, και με την άκατανκτι Υποπεία του έξασκούν πάνω στη λαϊκή φαντασία, τραβούν γύρω τους όλα σχεδόν αυτά τās γεγονότα και τους χρησιμεύουν για πόλοι. Τώρα, τι είδους είναι αυτά τās γεγονότα; Μά αν θνάλετε τό παραμύθι της φύσης, ή Πίνδος σε μιλάει παρά για Άρβανίτες, για Κλέφτες, για Τούρκους. Δέ θυμάται τίποτα έξω από έπιδρομές, καταστροφές, Άποτείες, σκοτωμούς — και όλα αυτά άναγόνται σε Ιστορίες άνταρσίας άνταρσίας κάθε είδους και κάθε άπόκρυψης. Μή ρωτήστε ποτέ: «Έγινε τίποτα τον παλιό καιρό στο χωριό σας;» Οι άνθρωποι σε κυτάν, δεν καταλα-

ΩΡΑΙΑ ΣΑΜΑΡΙΝΑ

Μηνιαία έφημερίς
έκδομένη εν Αθήναις.

Συντακτική Έπιτροπή:
Ζ. Δ. ΓΙΩΤΣΑΣ
ΓΕΩΡΓ. ΚΑΡΑΤΑΣΙΟΣ
ΝΙΚ. ΑΝΘΟΥΛΗΣ

Εκδότης - Υπεύθυνος
ΖΗΣΗΣ Δ. ΓΙΩΤΣΑΣ
Βασ. Σοφίας 71 - Τ. 140

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΑΠΟΣΤ. ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Γερανίου 24 - Αθήναι
Τηλ. 536.471.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Εσωτερικού δρχ. 100
Εξωτερικού δολ. 10

Εμβάσματα, έπιστολαί κλπ.,
προς τόν Πρόεδρον του Συν-
δέσμου Σαμαρινάων Αθηνών
κ. Ζήσην Δ. Γιώτσαν, Ιωάννου
Γενναίου 61 - Τ. 140
Τηλ. 725.322 - ΑΘΗΝΑΙ

Ηρχισε νά λειτουργή τò ξενοδοχείον «ΔΙΟΝΥΣΟΣ»

Μια νέα συγχρονισμένη ξενοδο-
χειακή μονάδα έτέθη τας ήμέρας
αυτάς εις λειτουργίαν εις την Λα-
ρίσαν. Πρόκειται διά την μονάδα
«ΔΙΟΝΥΣΟΣ», Ξενοδοχειακή και
Τουριστική «Επιχειρήσεις Α.Ε.»
των αδελφών Διον. Ράπτη και Αι-
κατερίνης Ζήση Αγορογιάννη, εις
την διασταύρωσιν των οδών Βόλου
και Λάμπρου Κατσώνη. Με τόν «ΔΙ-
ΟΝΥΣΟ» πλουτίζεται τò ξενοδο-
χειακόν δυναμικόν της Λαρίσης και
δημιουργείται ένας ακόμη πόλος
προσελκτικώσεως τουριστών εις την
πόλιν μας και τώνωσως της κινή-
σεως των ξένων.

Ο «ΔΙΟΝΥΣΟΣ» διαθέτει 84 δω-
μάτια με 156 κλίνας. Όλοι οι χώ-
ροι του έχουν άνεσιν, ήλιον και
φωτισμόν. Κάθε δωμάτιο διαθέτει
εξώστην, ενώ ό έξοπλισμός του
ξενοδοχείου είναι από τους πλέον
συγχρονισμένους και τελειότε-
ρους. Εις όλους τους χώρους ύ-
πάρχει κλιματισμός, ρυθμιζόμενος
κατά βούλησιν από τόν πελάτην,
είτε τόν χειμώνα διά ζεστόν αέρα,
είτε τò καλοκαίρι διά δροσερόν.

Εις όλα τὰ δωμάτια υπάρχει τη-
λέφωνον, ραδιόφωνον γιά τρία
μουσικά προγράμματα θέσις διά
την τοποθέτησιν και λειτουργίαν
δέκτου τηλεοράσεως, ειδικές ντου-
λάες, ιδιαίτερον λουτρόν και άλ-
λα χρειώδη πού καθιστούν την
διαμονήν άνετον.

Η επίπλωσις του ξενοδοχείου εί-
ναι «μαυρί» από ζυλείαν πολυτε-
λείας και κατεσκευάσθη από έμ-
πειρους έπιπλαστούς. Διά την έ-
ξυμπρέτησιν των πελατών τò ξε-
νοδοχείον διαθέτει μπάρ, αίθουσα
πρωινού, πάρκινγκ διά τὰ αυτοκί-
νητα των και άλλας άνέσεις. Τά
δάπεδα των δωματίων, των δια-
δρόμων και των άλλων χώρων εί-
ναι καλυμένα με «μοκέτα». Κάθε
δροφος έχει τò ιδίόν του χρώμα
και την ιδίαν του ιδιαίτεράν έμ-
φάνισιν. Η όργάνωσις και λειτουρ-
γία του έγινετο κατά τρόπον ώστε
νά δημιουργείται διά τόν πελάτην
άτμοσφαιρα οικγενειακής περι-
ποιήσεως και διαμονής. Τò ξενο-
δοχείον άνήκει εις την Γ' κατη-
γορίαν.

θαίνουν — και σπαίνουν. Όμως
γιά πέστε τους: «Μά, καλά, έσεις
δὲ θγάλατε κλέφτες στο χωριό
σας;» Δὲ θὰ προλάβετε νά μαζεύ-
ετε ιστορίες και τραγούδια. Καί
θὰ δῖτε πὼς ἥρώες τους δὲν εἶναι
μόνο οἱ ντόπιοι. Εἶναι και οἱ ἄλλοι,
— οἱ φυγάδες τοῦ κάμπου, — αὐτοὶ
πὺ ἐπιτέλους εἶδαν στὴν Πίνδο τὸ
βοσῖλειο τῆς ἀνεξαρτησίας.

Πάνω ἀπ' τὴ σκλαδιά τοῦ κάμ-
που, οἱ κορυφές τῆς Πίνδου ὑψώ-
νουν ἀπὸ αἰῶνες στὸν οὐρανὸ μία
μακρινὴ ὑπόσχεσι ἀνάστασις.

(Συνεχίζεται)

Ἡ Πινακοθήκη τῶν ἐθνικῶν θρύλων τῆς «ΩΡΑΙΑΣ ΣΑΜΑΡΙΝΑΣ»

Ἡρώες Σαμαριναῖοι Ἐθνικοὶ Ἀγωνισταὶ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Όπως πολὺ σωστὰ γράφει ὁ φίλος μας καὶ ἐξάιρετος συμ-
πατριώτης Γεώργιος Κουπαρούσης, ἱατρός, ἡ Σαμαρίνα ἔχει
πλούσια ἱστορία ἐθνική, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀκόμα δὲν εἶναι συγκεν-
τρωμένη. Εἶναι πειὰ καιρὸς νὰ δοῦν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος καὶ
οἱ Σαμαριναῖοι Ἀρματωλοὶ καὶ Κλέφτες, κι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνη
τὸ ταχύτερον, πρὶν οἱ ἄλλοι νὰ δώσουν τίς πολυτίμες
πληροφορίες γιά νὰ γραφοῦν καὶ οἱ ἱστορικὲς σελίδες τῶν Σαμαρι-
ναίων ἐκείνων, πού με τὴν Ζωὴν των βοήθησαν στὴν ἀπελευθε-
ρωσὴ τῆς πατρίδος Ἑλλάδος.

Εἶναι Πανσαμαρινιώτικον παράπο-
νον διότι ἡ ἐνδοξη ἱστορία τῆς ἀ-
γαπημένης μας Πατρίδος εἰς τὸν
Ἐθνικὸν τομέα οὐδέποτε ἐγράφη
ὕπὸ τῶν ἱστοριογράφων. Όλοι
οὐκ ἐδὼν ἐγραψαν τοπικιστικὴν Ἑλ-
ληνικὴν ἱστορίαν. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ
τὴν Σαμαρίνον ὑπῆρξεν μία οπα-
σμοδικὴ μᾶλλον ἐκδήλωσις καὶ ὅχι
ὡς ἐπαναστατικὴ ἐθνικὴ προ-
σπάθεια κατὰ διαφόρους ἐθνικὰς
πολεμικὰς περιόδους ὡς τὸ 1897,
τὸ 1912 — 1913 καὶ τὸ 1940. Τόμοι
ὁλόκληροι μποροῦν νὰ γραφοῦν
διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Σαμαρίνης.
Θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐν ὀλίγοις διὰ
τὴν δρᾶσιν τοῦ ἥρωος συμπατριώ-
του μας Καπετὰν Γεωργίου Ἀρκού-
δαν νὰ γράψωμεν ὅσα προσωπικῶς
γνωρίζομεν καὶ ὅσα παρὰ ἄλλων
πατριωτῶν μας ἠκούσαμεν.

Ὁ Γεώργιος Ἀρκούδας ἐγεννή-
θη εἰς τὴν Ἁγίαν Μονὴν, συνοι-
κίαν τῶν Τρικάλων. Πρὶν ἀποδυθῆ
εἰς τὴν Ἐθνικὴν τοῦ δρᾶσιν εἰρ-
γάζετο μαζί με τὸν ἀδελφόν του
κατασκευάζων κάπες ἀπὸ γίδινο
μαλλί. Ἦρχετο τακτικὰ εἰς τὸ
σπίτι μας διότι εἶχαμε συγγενικόν
δεσμόν. Ἦτο ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα,
ἀρκετὰ εὐπαράστατος καὶ ἀρκετὰ
λογικὸς ὁ χαρακτὴρ του. Ἦτο
θρησκευτικὸς. Ὁ αἰμύνητος νὰ χει-
τέρας μου τοῦ ἐπρότεινε νὰ χει-
ροτονηθῇ παπᾶς. Εἶχε θρονιάσῃ
καὶ ὠραίαν φωνήν. Ἐχώλαινε λι-
γάκι λόγῳ μικρᾶς ἀνωμαλίας ἐκ
γενετῆς κατὰ τὴν κατ' ἰσχίον ἀρ-
θρῶσιν. («Ἡ καρδιά μου, ἔλεγε στὸν
πατέρα μου, σκιστὰ γιά ἐθνικήν
δρᾶσιν, ἔθεσα ὡς σκοπὸν τῆς ζω-
ῆς μου νὰ βοηθῶ καὶ ἐγὼ γιά
τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος μου
καὶ τῆς Μακεδονίας ἐν γένει, τοὺς
κατοίκους τῶν ὁποίων ἐπλάκωνε
μαύρη πολυχρόνη σκαδία».)

Κατὰ τὸν ἀτυχή πόλεμον τοῦ
1897 μαζί με τὸν ἐπίσης γενναῖον
πατριώτην μας Μῆτρον Χασιώτην
κατήχησε ἕνα σῶμα ἀνταρτικόν
ἐκ Σαμαριναίων καὶ ἐπολέμησε πα-
ληκαρίσια ὥστε νὰ ἀποσπάσῃ τὴν
εὐαρέσκειαν τοῦ στρατηγοῦ Σμο-
λένκν. Ἦμην τότε περίπου 5 ἐ-
τῶν.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα τοῦ
1897 διεδόθη ὅτι ἐρχονται οἱ Τούρ-
κοι ἐκ τῆς Λαρίσης. Φοβηθέντες οἱ
κάτοικοι, ἤλθαν τοὺς μισοψημένους
ὀβελίς καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄ-
ρεινὰ χωρία τοῦ Κόζιακα, ὁρροει-
ρᾶς τῆς Πίνδου καὶ ἐπέστρεψαν
μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης
Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Ὁ Καπε-
τὰν Ἀρκούδας μόλις ἐπιστρέψαμεν
εἰς Τρίκαλα μᾶς ἐπεσκέψθη. Φο-
ροῦσε φουστανέλλα μαύρην, τσα-
ρούχια καὶ ἕνα μαῦρον σκούφον
φέροντα εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος
τὸν σταυρὸν καὶ κάθηνεν τὰς λέ-
ξεις «Ἐλευθερία ἢ θάνατος». Κά-
ποτε ἠρωτήθη ὁ Καπετὰν Ἀρκού-
δας ἀπὸ τὴν Βασιλίσσαν Σοφίαν
(Διατ' φορεῖ μαῦρην φουστανέ-
λαν), ἀπῆντησε, «Θὰ τὴν ἀλλάξω
ὅταν ἐλευθερωθῇ ἡ πατρίδα μου
καὶ ἡ Μακεδονία».

Όταν ἦλθεν στὸ σπῆτι μας πρὸς
ἐπισκέψιν ἐγὼ πρὸς στιγμὴν τὸν
φοβήθηκα. με τὸ δόλωμα ὡς τῶν
φαγωσίμων ξηρῶν φρούτων, σῦκων,

Τρεῖς περδικούλες κάθονταν ἐπάνω στὸν Σμόλικα.

Μοιρολογοῦν καὶ ἔλεγαν, μοιρολογοῦν καὶ λένε.

Τ' εἶναι τὰ μπαϊράκια ποῦρχονται ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ «Ρωμοῦ»

ἀφήστε τους νάλθουν παρακάτω.

Σὰν Ζώνει τὸ σπαθὶ ὁ Γιάννης καὶ σέρνει τὸ ντουφέκι

Τραβάει σὰν ἄγριο περιστέρη, χωρὶς φόβον καὶ με τὸλμην ἀσυνήθιστο

Τρέχει ἡ Μάνα του ἀπὸ κοντὰ κτυπιέται καὶ φωνάζει:

Ποῦ πᾶς Γιαννάκι μου μοναχὸς δίχως κανένα κοντὰ σου

Ὁ Γιάννης γέλασε, παργιάζει τὸ κεφάλι.

Δὲν εἶναι ἐδῶ Τσαρίτσαίνα μήτε Ἑλλασσάνα.

Ἐδῶ τὸ λένε Σαμαρίνα.

σταφίδων, καρυδιῶν κ.λ.π. τὸν
πλησίασα.

Όταν εὐρισκόμην στὴν Κοζά-
νιν, ὅπου εἰργάσθην ὡς ἱατρός ἐπὶ
30 καὶ πλέον ἔτη, ὁ ὑπασιότης
του, ἐπίσης γενναῖος, Καπετὰν
Τζιούρας, ὅστις ἀν δὲν ἀπατῶμαι
κατῆγετο ἀπὸ τὰ θαλάσφωνα χω-
ρία τῶν Ζαγοριῶν, μετὰ τῶν ἄλ-
λων μοῦ ἔλεγεν ὅτι πολλάκις νύ-
κτωρ ἐπεσκέπτετο τὰ σκλαβωμένα
Ἑλληνικά χωρία παρὰ τὴν μεθόρια
καὶ σὰν ἄλλος Κοσμάς Αἰτωλὸς
ἐδίδεν στοὺς Ἕλληνας πατρικὰς
συμβουλὰς, νὰ εἶναι ὁργανωμένοι,
νὰ εἶναι ἀγαπημένοι καὶ νὰ εἶναι
ἠνωμένοι νὰ πολεμήσουν γιά τὴν
πατρίδα καὶ τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ
Πίστιν μόλις δοθῇ τὸ σύνθημα καὶ
ὅτι εἶναι θέβαιος ὅτι σύντομα θὰ
ἐλευθερωθῶν.

Όταν κατὰ τὸ 1904 ἤρχισεν ὁ
Μακεδονικὸς ἀγὼν με ἀρχηγὸν τὸν
γενναῖον Παῦλον Μελάν, κατήρτι-
σεν ἀμέσως ἀνταρτικὸν σῶμα καὶ
εἰσῆλθεν εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος
με σκοπὸν νὰ ἐνωθῇ με τὸ σῶμα
Κονδύλη καὶ Καπετὰν Βάρδα εἰς
Καστοριά, ὅπου σὲ μίαν μάχην
ἐξ ἐνέδρας ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν
Τούρκων καὶ εἶται δὲν νύτύχησε νὰ
ἰδῇ τὴν Πατρίδα του Ἑλευθεραν.

Ἄλλα μὲν ἀνδρώων σουλαί, ἄλ-
λα δὲ θεὸς κελεύει».)
Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ μεγάλη
καὶ ἐνδοξὸς δρᾶσις τῶν Σαμαρι-
ναίων δὲν ἔχει προβληθῇ εἰς τὸ
Πανελλήνιον. Ὡς καὶ ἡ δρᾶσις τῶν
Σαμαριναίων εἰς τὴν πολιορκίαν
τοῦ Μεσολογγίου. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν
ἐκ τοῦ Μεσολογγίου πλὴν τῶν κα-
πετανίων ὁλῶρον, Μακρῇ, Μανά-
κα ἐφονεύθησαν ἀρκετοὶ Σαμα-
ριναῖοι.

Ἄλλα καὶ κατὰ τῶν ἀλθανῶν οἱ
Σαμαριναῖοι ἐπολέμησαν ἥρωικά.
Ὁ Ἰωάννης Βασιλαθέλλης, μέλος
τῆς «Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπου-
δῶν» γράφει ἐν ὀλίγοις τὴν ἱστο-
ρίαν τοῦ γενναίου Πατριώτου μας
Γιάννη Πρίφτη τοῦ Παπᾶ.

Ὡς γνωστὸν ὁ σατράπης Ἰωαν-
νῖνον Ἀλῆ Πασσᾶ κατ' ἀρχὰς
ἔδρα ὡς ληστής μετ' ἄλλων ἀγρίων
ἀλθανῶν λεπιδῶν καὶ φονεῶν
τοὺς ἀντιπάλους του. Οὐδέποτε κα-
τῶρθεν νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν Σα-
μαρίναν, τὴν ὁποίαν ὑπεράσπιζαν
οἱ Χατζημύηρος, Κούσιος Δεσποῦ-
λης καὶ ὁ Γιάννης Πρίφτης ὡς καὶ
πολλοὶ Σαμαριναῖοι.

Ὁ τελευταῖος μάλιστα Γιάννης
Πρίφτης συνέλαθεν εἰς μίαν συμ-
πλοκήν μετὰ τῆς ληστρικῆς συμ-
μορίας τὸν ὑπασιότην τοῦ λη-
στάρχου Ἀλῆ Πασᾶ καὶ τὸν ἐκρέ-
μασε εἰς τὸ Κεράσορον. Ὁ ὑπα-
σιότης του ὀνομάζετο Ἀγᾶς Χα-
σᾶν. Εἶχε καταστῆ ὁ Γιάννης Πρί-
φτης τὸ φόβητρον τῶν ἀλθανῶν
συμμοριτῶν ὥστε παρέμεινε πα-
ροικιῶδης ἡ φράσις τῶν ἀλθανῶν
μυτέρων πρὸς τὰ ἄτακτα παιδιὰ.
«Ἐρθε Γιάννη Πρίφτη δὲ τὴ πρὲς
κόκα». Ἀπλάθῃ θὰ ἔλθῃ ὁ Γιάννης
Πρίφτης νὰ σοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι.

Όταν ἤμουν πρὸς παραθερισμὸν
τὸ 1919 εἰς Σαμαρίναν, Γέρων Σα-
μαριναῖος μοῦ ἀπῆντησε τὸ ἐπὶ-
μενον τραγούδι πού ἀφορᾷ τὸν
Γιάννη Πρίφτη τὸν Παπᾶ:

ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΞΩΡΑΪΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΕΤΣΟΒΟΥ ΣΤΟ «AMBASSADEURS»

Μὲ πρωτοφανῇ γιά τέτοια ἐκδή-
λωσι συμμετοχῇ τῶν μελῶν του ὁ
Ἐξωραϊστικὸς Σύλλογος Μετσόβου
γιόρτασε τὴν Ἀποκριὰ τὸ Σάββατο
βράδυ, 23 Φεβρουαρίου, στὴν αἰ-
θουσα δεξιῶσεων τοῦ ξενοδοχείου
«Ἀμπαρσοαντέρ». Ἡ ὅλη ἐκδήλωσις,
πού σημεῖωσε, ἀναμφισβήτητη ἐπι-
τυχία εἶχε ἕνα ἐντονο Μετσοβίτικο
χρῶμα, πού ἐνθουσίασε καὶ τοὺς
μὴ Μετσοβίτες παρευρισκομένους.

Μετὰ τὸ καίρετιμὸ τοῦ Προέ-
δρου τοῦ Συλλόγου κ. Γ. Πλατάρη,
ἐγίνε ἡ εἰσὸδος στὴν αἶθουσα τε-
λετῶν 30 μελῶν τοῦ Συλλόγου
ντυμένων με τὴν γραφικὴ μετσο-
βίτικη στολή, συνοδεία δημοτικῶν
ὁργανῶν καὶ ἀνοίξε ὁ χορὸς με
τὸν πατροπαράδοτον συγκαθιστόν
κι' ἄλλους παραδοσιακοὺς μετσο-
βίτικους χορούς.

Χαίροσιν τὴ γνσιότητα καὶ τὸ
ζεφάντωμα τῶν ἀνθρώπων τῆς
Πίνδου. Τὴν μετσοβίτικη βραδυὰ
τίμησαν με τὴν παρουσία τους ἐκ-

Ὁκκα — Κομπνάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ.
Ἀπ. Μασίκα, οἱ Ἀφοὶ Γκαθογκάν-
νη μετὰ τῶν συζύγων των, ὁ κ.
καὶ ἡ δ. Μαρία Μπίσα, ντυμένοι
μετσοβίτικα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βασ.
Γεωργέλη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κων.
Τούμπα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Στεφ. Μπε-
λίτσι, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δημ. Κυρίτσι,
ὁ κ. καὶ ἡ δ. Κων. Ζολῶτα, ὁ κ.
Ἰωάν. Γουδέβενος, ὁ κ. Χρ. Μαυ-
ρογιώργος, ὁ κ. Νικ. Κασσάρος, ὁ
κ. Τσέντης, ὁ κ. Ν. Ζάμπος, ὁ κ.
Ἀπ. Δασούλας, ὁ κ. Ἰωάν. Τάμ-
πας, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀθαν. Πέλλη, ὁ
κ. καὶ ἡ κ. Πανάννου, ὁ κ. καὶ ἡ κ.
Εὐρίπ. Ζωγράφου κ.ά. πολλοί, πού
αὐτὴ τὴ στιγμὴ μᾶς διαφεύγουν τὰ
ὀνόματά τους ἐκ τῶν 400 παρευρε-
θέντων μελῶν καὶ φίλων τοῦ Με-
τσόβου.

Γιά τὸ κέφι πού διατηρήθηκε ἀ-
μείωτο μέχρι τὴν 6ην πρωινήν, ἰ-
διαίτερα συνέτειναν τὸ δημοτικὸ
συγκρότημα τοῦ Μάσιου καὶ ὁ ὀρ-
κίστρα Μπερκέτη, καθὼς καὶ ὁ κο-

λεκτὰ μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοι-
νωνίας καὶ ἐνταῦθα Μετσοβί-
τικης παροικίας.

Αἰθίσθη προκάλεσε ἡ παρουσία
τοῦ Ἀ' Ἀντιπρυτανεῶς τοῦ Ἐθνι-
κοῦ Μετσόβου Πολυτεχνείου κ.
Ἰωάννου Ἀργυράκου, ἡ ὁποία καὶ
τόνισε τοὺς ιδιαίτερους δεσμούς
τοῦ Ἀνωτάτου Πνευματικοῦ Ἰδρύ-
μας, πού ἐκπροσωποῦσε, με τὸ
Μέτσοβο. Ἄλλοι ἐπίσης, πού τι-
μησαν τὴ βραδυὰ ἦταν ὁ Δ' ντῆς
τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος «Βασιλεὺς
Παῦλος» καὶ ἡ κ. Βασ. Μακεδόνος,
ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Πανεπιστημι-
κῆς Συνομοσπονδίας Ἑλλάδος καὶ
ἡ κ. Δημ. Δαβαλά, ὁ Πρόεδρος τοῦ
Συνδέσμου Σαμαριναίων Ἀθηνῶν
(«Ὁ Σμόλικας» καὶ ἡ κ. Ζήση Γιώ-
τσα, ὁ ἐκπρόσωπος τῶν Βορειοη-
πειρωτικῶν Σωματείων καὶ ἡ δ. Χρ.
Ντάκου, ἡ ἀκάματη ἡπερώτισσα κ.
Φρόσω Ἰωαννίδη, ἡ δ. Γκογκώνη,
ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Κων. Ἀρβα-
νίτα, αἱ διδες Ἀριέττα καὶ Τούλα
Παπακυριαζῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γεωρ-
γίου Καλλιαντζῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ.
Κυρ. Κυριακού, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γεωρ-
γίου Πλατάρη ντυμένοι μετσοβί-
τικα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Νικ. Τσουτσό-
πλιδη, ὁ κ. καὶ ἡ δ. Ἀθηνᾶ Ἰω-
νάκου ντυμένοι μετσοβίτικα, ὁ κ.
καὶ ἡ κ. Ἀναστασίου Πολίτσου, ὁ
κ. καὶ ἡ δ. Νικ. Γεωργίτσι, ὁ κ.
καὶ ἡ κ. Ἀρμ. Μπότα, ὁ κ. καὶ ἡ
κ. Ἀθαν. Τζαννίδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ.
Δημητρίτσι, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λιούτα,
ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κυργότσι, ὁ κ.
Ἀθαν. Μερίσας, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κων.
Κοάτα, ὁ κ. Νικ. Γιώτσα, ὁ κ. Μ.
Μαυρομάτης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάν.
Γεωργακοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κυρ.
Σκαφιδά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάν. Κοάτα,
ὁ κ. Ἰωάν. Στάκης, ὁ κ. Κυρ. Τετσίος,
ὁ κ. καὶ ἡ κ. Στ. Παναγιωτόπουλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀθ.
Ντόντου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χαρ. Τσίμ-
πα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μιχ. Ποντίκα, ὁ
κ. καὶ ἡ κ. Νικ. Ἀλεξίου, ὁ κ. καὶ
ἡ κ. Κεραμιδά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τσα-
μπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Νικ. Τέ-
σια, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Νικ. Γκιάννη, ὁ
κ. καὶ ἡ κ. Γεωργούλα, ὁ κ. Θαν.
Παπαθανασίου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κων.
Κατσάντων, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τάσου
Φάφαλη, ὁ κ. Γ. Νάκας, ὁ κ. καὶ ἡ
Σπ. Ζάμπου, ἡ δ. Ἀθηνᾶ Τέτσιου,
οἱ Ἀφοὶ Σεκαρά μετὰ τῶν συζύγων
των, ὁ κ. Γ. Παδιώτης, ἡ κ. Ἀθαν.

ρυφαῖος ἑρμηνευτὴς τοῦ δημοτικοῦ
τραγουδιοῦ κ. Στέλιος Μπέλλος
πού καταχειροκροτήθηκε γιά τὰ
θαυμάσια τραγούδια του, ὅπως καὶ
ὁ νέος με πολλὰς ἐλπίδες ἡπερώ-
της τραγουδιστὴς κ. Γιώργος Ἰω-
αννίδης.

Ἀς σημειωθῇ, ὅτι ὁ ἐξωραϊστι-
κὸς Σύλλογος Μετσόβου, πού ἀρι-
θμεῖ ζῶν 37 ἐτῶν, με ἀνανεωμένη
Διοίκησι, διατηρεῖ στὸ Μέτσοβο τὸ
Ξενοδοχείον ὕπνου «Γαλαξίας» με
κεντρικὴ θέρημανση, ἐστιατόριο καὶ
ἀναψυκτήριο καὶ φροντίζει γιά τὴν
καλὴ λειτουργίαν τους — χειμῶνα
— καλοκαίρι — ὥστε νὰ ἐξυπηρετοῦ-
νται οἱ ξένοι ἐπισκέπτες τοῦ Με-
τσόβου. Ἀκόμη καταβάλλει ἰδιαί-
τερη προσπάθεια γιά τὴν διατήρησι
τοῦ τοπικοῦ χρώματος στὸ Μέτσο-
βο, ὅπου ἱδρύσε καὶ δανειστικὴ δι-
βλιοθήκη γιά τοὺς κατοίκους τῆς
Πινδαίικης αὐτῆς πόλεως, καὶ προ-
γραμματίζει πνευματικὰς ἐκδηλώ-
σεις καὶ διαλέξεις γιά τὸ ἐρχόμενο
καλοκαίρι.

HOTEL SANTI

Ἰάσονος καὶ Τοπάλη
Τηλ. 33.341, 42, 43
ΒΟΛΟΣ.

ΛούΞ Ξενοδοχεῖον με τιμὰς
Γ' Κατηγορίας.

Ἡρχισε λειτουργοῦν ἀπὸ 1)8)73
με ἐπιχειρηματιὸν τὸν συμπατριώ-
την μας κ. ΗΛ. ΓΚΑΒΟΤΖΙΜΑΝ.

ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΕΩΝ. ΤΖΗΜΟΖΙΩΓΑ

Βασίλ. Παύλου 9
Τηλ. 21.052 - ΛΑΡΙΣΑ

ΝΙΚ. ΒΑΣ. ΧΕΛΙΔΩΝΗΣ

Δικηγόρος
Ὁδὸς Παύλου Μελά ἀριθ. 5
Τηλ. γραφ. 33.60 - οἰκίας 91.628
ΛΑΡΙΣΑ

ΜΙΧ. Ν. ΧΕΛΙΔΩΝΗΣ

Δικηγόρος
Ὁδὸς Βασ. Σοφίας 33
Τηλ. 22.830 - ΛΑΡΙΣΑ

Τραβάει ὁ Γιάννης τὸ σπαθὶ καὶ κάμνει τὸ γιουρούσι.

Δεξιὰ μεριὰ τρὺς ἔκοβε, ζερβά τοὺς θυμωιάζει.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ προτείνω
νὰ σταθῇ ἐν μέσῳ πλατεῖα μία τε-
τράγωνη μαρμάρινη στήλη ὅπου θὰ
γραφοῦν τὰ ὀνόματα τῶν ἀγωνι-
στῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλευθερίας Σαμα-
ριναίων τιμῆς ἕνεκεν καὶ γιά πα-
ράδειγμα τῶν ἀπογόνων καὶ ἰδία
τ